

Nr 2 2001 - Ledaren

OK med jakt på varg!

SÄTT NU INTE morgonkaffet i vrångstrupen. Svenska Rovdjursföreningen har på intet sätt ändrat ståndpunkt när det gäller frågan om jakt på varg. Föreningen, och jag personligen, tycker självklart att vår vargstam ännu är alltför svag för att utsättas för jakt. Men tänk om vi i framtiden skulle kunna gå ut med nyheten att också Rovdjursföreningen anser att det åter är acceptabelt med viss begränsad jakt på varg, det vill säga jakt i något större skala än det innebär att ta bort enstaka djur som orsakar påtaglig skada eller obehag. I första hand måste syftet med jakten naturligtvis fortfarande vara att undanröja risk för skada eller obehag, men det skulle inte i alla lägen behöva bli omfattande diskussioner om varje enskilt djur som man önskar skjuta. Håll med om att den dagen är en dag som vi kan se fram emot.... Inte för att vi vill se vargar dödade, utan därför att det då måste finnas så mycket varg i våra marker att den kan avföras som en hotad djurart i vårt land. Men ännu ligger den dagen en bit fram i tiden, åtminstone så länge biologiska skäl tillåts väga tyngre än de oseriösa skäl som framförs av dem som redan nu vill påbörja jakt på varg.

VI MINNS JAGAREFÖRBUNDETS ansökan om att få skjuta tio vargar i Sverige och norrmännens skoningslösa helikopterjakt på tio vargar. Det är därför viktigt att vi inte förtrötts i vårt arbete att sakligt argumentera, för vargens rätt att leva i livskraftiga stammar i vårt land. En rätt som vargen delar med de andra stora rovdjuren och övriga djurarter som tillhör vår fauna. Politiker och beslutsfattare far inte för ett ögonblick tvivla på att det finns massor av människor i landet som anser att vargar och andra rovdjur har en självklar hemortsrätt i vår natur. Min uppfattning är att vi i Sverige, ett stort och glesbefolkat land med stora markarealer som bör passa vargen och som dessutom har god tillgång på naturlig föda, måste kunna hysa åtminstone 500 vargar - och då talar jag om ett minimum på 500 vargar. Personligen tycker jag att det i Sverige finns plats för betydligt fler än 500 vargar. Jag är också säker på att jägarna, när den dagen är här, kommer att klara av att hålla vargstammen under kontroll. Och detta utan att redan nu, som man vill, påbörja någon slags övningsjakt med motiveringen att man annars senare inte kommer att klara av att jaga varg. Det är min förhoppning att vi en gång ska kunna se på våra vargar, och övriga stora rovdjur i vår natur, som naturliga och självklara delar i vår biologiska mångfald. Vi behöver varken älska eller hata vargarna - bara erkänna deras självklara rättigheter att finna livsrum i vår natur.

ATT DE STORA ROVDJUREN ibland skapar problem och orsakar oss människor ekonomiska förluster, är inget unikt för rovdjuren. Se bara på de skador som älgar och rådjur förorsakar. Men självklart ska vi gemensamt göra vad vi kan för att förebygga problem och även dela på kostnaderna för de "överskador" som rovdjuren förorsakar. Kort sagt - vi måste lära oss att leva med rovdjuren. Det innebär att vi människor också måste vara beredda på att till viss del anpassa oss till rovdjuren och inte alltid ta till bössan för att skjuta på problemen. Detta tycks vara speciellt - när det gäller vargen. Att vid första lilla antydning till problem kräva jakt på vargar, när vi har en vargstam som inte ens är kortsiktigt livskraftig, är lika fel som att sätta vargen på en piedestal och hävda att den i alla lägen bör fredas från jakt. Jag är övertygad om att vi en dag kommer att lära oss att leva med vargar. Men vargar kräver livsrum och möjligheter att hitta föda för sin överlevnad, precis som andra rovdjur, precis som

vi människor. Detta är något som vi måste acceptera och respektera. Vi, "gamlingar" är kanske svåra att lära om, men som tur är kommer nya generationer med öppnare sinnen för rovdjurens behov och rättigheter.

MATS ERICSON